

MESSZIRŐL MEGLÁTNI

(Lk 15, 11-32)

Reggelente
jó korán
kísétálok a házból,
felballagok
a közeli dombra.

Onnét
messze látok,

De
onnét látom a házat is.

Enyém a ház,
az óvó falak, asztal,
kályha és kenyér.

Enyém a sok messze
tekergő út, zsákutca,
ösvény,
szakadék,

A városban
piszkos odúk,
zajos termékőzei,
üres szobák,
mind enyém.

Jól látom innen
a sötétbe tűnő
úttalan utakat.
A házra is
gondom van.

Látom
az eltűnőt,
az otthon maradottat
figyelem.

Ők a fiaim,
két gyermekem.

Mindkettőnek
apja vagyok,

Nézem őket,
mindkettőről mindent
tudok,

Látom
innen is,
merre jár,
ki egy szép reggelen
a háznak hátat fordított.
Tudom, szédülten rohan
le- s föl a város
sikátorain,
betérve termékbe,
odúkhá bújik,
leroskad, újra kezdi,
végül megérkezik
egy ólhoz.

Látom,
hogyan a másik
milyen pontosan szolgál,
teszi a dolgát, ahogy illik,
hajnalban kel,
a nap végén ájultan
terül el az ágyán,
itthon maradt,
ő itt van a házban.

A szomszédaim
úgy tartják:
elveszett az egyik,
milyen jó,
milyen rendes
ez másik,
hogyan itt maradt.

Erről a dombról
minden
másképp
látszik,

Az ól mellett vacogó
valamit rejtve őriz,
még így is, még most is,
rongyokba rejtve,
mélyen.

A házban lakó
még valamit
nem talált meg,
körbejárva szolgál,
bilincsekben,
miket rakott önkézzel
önmagára.

Ki dönti el,
melyikük jobb,
a távoli,
vagy aki ott van a házban?

Én nem.

Én vagyok az, aki
naponta kiáll a dombra.

Sejtéd, nem a fiúkról szól
a történet?

Csak állok,
és nézem
a messzeséget
és a házat.

Várok,